

Decizia nr. 3 din 29 ianuarie 2024

[19 februarie 2024](#)

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 3/2024

Dosar nr. 2628/1/2023

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 ianuarie 2024

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 132 din 15 februarie 2024

Mariana Constantinescu – vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție – președintele completului

Carmen Elena Popoiag – președintele delegat al Secției I civile

Marian Budă – președintele Secției a II-a civile

Ionel Barbă – președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal

Simona Lala Cristescu – judecător la Secția I civilă

Ileana Ruxandra Tircă – judecător la Secția I civilă

Adina Georgeta Nicolae – judecător la Secția I civilă

Mirela Vișan – judecător la Secția I civilă

Mihaela Mîneran – judecător la Secția I civilă

Carmen Trănica Teau – judecător la Secția a II-a civilă

Ștefan Ioan Lucaciuc – judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Sandu-Necula – judecător la Secția a II-a civilă

Simona Maria Zarafiu – judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Manuela Cîrnu – judecător la Secția a II-a civilă

Bogdan Cristea – judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Elena Diana Tămaș – judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Nicoleta Ghica-Velescu – judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gabriela Elena Bogasiu – judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Liliana Vișan – judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 2.628/1/2023, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.834/120/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; intimatul-pârât Tribunalul Teleorman a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin încheierea din 11 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 2.834/120/2022, Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), prin invocarea principiului nediscriminării, se pot recunoaște la nivel maxim sporurile prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la drepturile recunoscute la nivel maxim prin hotărâri judecătorești definitive altor magistrați, chiar dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ?

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 3 noiembrie 2023, cu nr. 2.628/1/2023, termenul de judecată fiind stabilit la 29 ianuarie 2024.

II. Prevederile legale supuse interpretării

10. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare

Art. 6. – Principii

” Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

(...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție; (...)

Art. 25. – Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

” (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)

Anexa nr. V – Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională

Capitolul VIII

Reglementări specifice personalului din sistemul justiției

Art. 4. –

” (1) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, personalul prevăzut la art. 1 beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare, dar nu mai mult de 1.500 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat.

(2) Condițiile de acordare a sporului prevăzut la alin. (1) se aprobă de ordonatorul principal de credite în limita prevederilor din regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens.”

Art. 5. –

” Judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personal de specialitate juridică asimilat magistraților, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, inspectorii judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul auxiliar de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, personalul de probațiune beneficiază și de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv de

un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. În Dosarul nr. 2.834/120/2022, Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă este investită cu judecarea apelului declarat de reclamanții A, B și C, în contradictoriu cu intimații-pârâți Tribunalul Teleorman și Ministerul Justiției și intimatul-intervenient Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, într-o cauză privind drepturi salariale ale magistraților.

12. Obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie recunoașterea stării de discriminare salarială în care se află reclamanții în raport cu alți angajați din cadrul aceleiași familii ocupaționale – „Justiție”, care beneficiază de sporuri în procent de 45% (nivelul maxim), uniformizarea modului de calcul al salariilor pentru desfășurarea activității în aceleași condiții de vechime în muncă și în funcție, conform Deciziei nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016 (Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016), începând cu data de 1 ianuarie 2018, în ceea ce privește cuantumul sporurilor aplicate în baza Legii-cadru nr. 153/2017 și repararea prejudiciului produs până la încetarea stării de discriminare, prin obligarea pârâților la recalcularea și plata indemnizațiilor de încadrare, începând cu data de 1 iulie 2017 și în continuare, cu valorificarea nivelului maxim, a următoarelor elemente de salarizare: sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică (25%), sporul pentru condiții vătămătoare sau periculoase (15%) și sporul pentru păstrarea confidențialității (5%), diferență actualizată cu indicele de inflație la data plății efective, la care se adaugă dobânda legală penalizatoare de la data scadenței lunare a fiecărei sume și până la data plății efective.

13. Prin Sentința civilă nr. 2.212 din 28 noiembrie 2022, Tribunalul Dâmbovița – Secția I civilă a respins excepțiile necompetenței materiale și inadmisibilității acțiunii, invocate de pârâțul Ministerul Justiției, a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a acestui pârât, a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâțul Tribunalul Teleorman pentru sumele solicitate pentru perioada anterioară datei de 12 septembrie 2019 și a respins în rest cererea, ca neîntemeiată.

14. În esență, în considerentele acestei hotărâri s-a reținut că prevederile legale relevante sunt cele ale art. 25, art. 38 și art. 5 din capitolul VIII anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017.

15. Din interpretarea coroborată a textelor de lege rezultă că reclamanților nu le este recunoscut necondiționat dreptul la acordarea cumulată a sporurilor în cuantumul lor maxim, acesta urmând a fi determinat prin aplicarea unei duble condiționări: încadrarea fiecărui spor în limitele maxime prevăzute în anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017 și, totodată, interdicția depășirii cumulate a pragului prevăzut de art. 25 alin. (1) din aceeași lege, de 30% din suma indemnizațiilor de încadrare aferentă ordonatorului de credite.

16. În speță, reclamanții au beneficiat de acordarea sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, a sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică și a sporului pentru

păstrarea confidențialității. Cumulat, cele trei tipuri de sporuri respectă pragul prevăzut de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, iar individual fiecare spor se încadrează în limitele maxime prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V din lege.

17. Totodată, tribunalul a reținut că nu pot fi primite argumentele reclamanților referitoare la cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016 (Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016), de vreme ce acestea vizează dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015), care reglementau un alt aspect al salarizării, și anume modul de stabilire a nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, și care vizau o perioadă anterioară intrării în vigoare efective a dispozițiilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

18. Astfel, în raport cu dispozițiile art. 38 alin. (2) lit. a) și alin. (6) și art. 44 alin. (1) pct. 20 din Legea-cadru nr. 153/2017, aplicarea efectivă a dispozițiilor art. 25 are loc pentru fiecare destinatar al legii la momentul epuizării efectelor dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Așadar, dispozițiile celor două acte normative nu se pot aplica concomitent.

19. Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanții.

20. În motivarea apelului au susținut că nivelul sporurilor acordate este sub cel cuvenit potrivit legii.

21. Astfel, prin ordinul contestat și ordinele de salarizare ulterioare, judecătorilor le-a fost stabilit un nivel al sporurilor mai mic comparativ cu cel plătit grefierilor și personalului conex din instanțele judecătorești, deși într-un sistem ierarhizat, cum este cel aferent autorității judecătorești, în care nivelul drepturilor salariale este stabilit prin lege, nu pot subzista situații în care salariaților din cadrul aceleiași familii ocupaționale să le fie acordate sporuri în quantum diferit doar pentru că se întâmplă să își desfășoare activitatea ca judecători sau personal auxiliar, în condițiile în care suma totală a sporurilor nu este prevăzută pentru fiecare salariat în parte sau categorie de personal, ci per total ordonator principal de credite, raportat la fondul de salarii.

22. Discriminarea rezultă și din faptul că există judecători care beneficiază de sporuri la nivel maxim, acordate prin hotărâri judecătorești, menționând, în acest sens, Sentința civilă nr. 2.011 din 23 iunie 2021, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția I civilă.

23. Totodată, susțin că sintagma „de până la”, utilizată de legiuitor, are menirea de a crea cadrul legislativ pentru a se putea acorda sporurile în mod diferențiat, pe categorii de personal, dar nu într-un mod întâmplător, ci raportat la anumiți factori, în baza unor criterii legale, urmărindu-se astfel eliminarea posibilității creării diferențelor de tratament.

24. Spre exemplu, art. 6 din Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și

condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 118/2018 (Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 118/2018), prevede singura modalitate de acordare a unui quantum diferit al unui spor (cel pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase), și anume numai în funcție de numărul de factori de risc sub influența cărora personalul își desfășoară activitatea, dintre cei prevăzuți la art. 5 din același regulament. Așadar, orice altă diminuare a quantumului unui spor, în afara criteriilor prevăzute de un act normativ, cu atât mai mult neacordarea totală prin plafonarea quantumului total al sporurilor, este nelegală și se impune a fi corectată.

25. S-a susținut că discriminarea se regăsește și în împrejurarea că, pe raza unei curți de apel, persoane care ocupă aceleași funcții și îndeplinesc aceleași atribuții au salarii diferite de cele ale personalului din cadrul altor curți de apel, astfel cum rezultă din faptul că salariile sunt stabilite în quantum diferit prin deciziile Curții de Apel Bacău, Curții de Apel București și Curții de Apel Târgu Mureș. De asemenea, pe raza curților de apel, persoane care ocupă aceleași funcții și îndeplinesc aceleași atribuții au salarii diferite de cele ale personalului din cadrul altor curți de apel.

26. La termenul de judecată din 11 octombrie 2023, Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă a pus în discuția părților aspectele legate de oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

27. Prin încheierea de ședință pronunțată la aceeași dată, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecății.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

28. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

29. Astfel, Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă este legal investită cu soluționarea unei cereri de apel, într-un litigiu având natura juridică a unui conflict de muncă, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 208 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 62/2011), iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai apelului, conform art. 214 din aceeași lege, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție realizându-se de un complet din cadrul Curții de Apel Ploiești, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

30. De asemenea, condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte este îndeplinită, întrucât soluționarea pe fond a cauzei (respectiv recunoașterea stării de discriminare în care se află apelanții-reclamanți din punct de vedere salarial, în raport cu alți angajați din cadrul aceleiași familii ocupaționale „Justiție”, care beneficiază de sporuri în procent de 45%, nivelul maxim) depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

31. Instanța de trimitere a apreciat că este îndeplinită și condiția noutății, întrucât asupra acestei probleme de drept nu a fost identificată jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

32. Astfel, ca urmare a verificărilor efectuate din oficiu asupra acestui aspect, a rezultat că la nivelul Curții de Apel Ploiești nu există practică neunitară, până la acest moment acțiunile având un astfel de obiect fiind respinse, dându-se relevanță:

– principiului egalizării cu venitul maxim (Decizia nr. 1.340 din 12 mai 2022);

– Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din data de 26 martie 2015 – Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015 și Deciziei nr. 15 din 28 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021 – Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021 (deciziile nr. 931 din 29 martie 2022, nr. 2.164 din 13 septembrie 2022, nr. 1.480 din 19 mai 2022);

– Deciziei nr. 15 din 28 iunie 2021, Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și Deciziei nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (deciziile nr. 1.285 din 11 mai 2022, nr. 2.919 din 2 noiembrie 2022).

33. Având în vedere că asupra interpretării dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat, precum și împrejurarea că problema de drept pendinte nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor consultate la data sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Curtea a apreciat că este îndeplinită condiția noutății.

34. S-a arătat că, inițial, în practica instanțelor de judecată s-a conturat ideea că sunt admisibile acțiunile în justiție prin intermediul cărora se solicită egalizarea indemnizațiilor la nivelul maxim aflat în plată, prin raportare la majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, invocându-se ca argument cele statuate prin intermediul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 36 din 4 iunie 2018 și Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016.

35. Ulterior, unele instanțe de judecată, întemeindu-se pe considerentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023 (Decizia nr. 13 din 13 martie 2023), au apreciat că dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și-au încetat aplicabilitatea odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, iar principiul nediscriminării poate fi invocat numai de către salariații care prestează o activitate identică și îndeplinesc aceleași condiții de studii, grad/treaptă

profesională, gradată, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, cu salariatul care a beneficiat de majorarea stabilită anterior printr-o hotărâre judecătorească.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

36. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimatul-pârât Tribunalul Teleorman a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, în același sens cu dezlegarea propusă prin raport.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

37. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 2.834/120/2022, analizând dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și dispozitivul Deciziei nr. 15 din 28 iunie 2021, a apreciat că reclamanților-judecători din prezenta cauză nu le este aplicabilă această decizie, însă, pentru identitate de rațiune, considerentele referitoare la limita prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale, pot fi avute în vedere pentru analiza depășirii procentului de 30% pentru fiecare reclamant.

38. Instanța de trimitere a arătat că reclamanții solicită aplicarea principiului nediscriminării prevăzut de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, făcând trimitere atât la stabilirea drepturilor salariale de către Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București și Curtea de Apel Târgu Mureș, dar și la Sentința civilă nr. 2.011 din 23 iunie 2021, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția I civilă.

39. Dacă în raport cu această sentință nu poate fi ignorată Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 19 ianuarie 2015, în ceea ce privește drepturile salariale stabilite în aplicarea legii sunt relevante dispozițiile art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017.

40. Curtea a arătat că, în reglementarea principiului nediscriminării, legiuitorul a avut în vedere aplicarea corectă a legii și respectarea în acest proces a tuturor condițiilor prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru stabilirea elementelor salariale, inclusiv a dispozițiilor art. 25 alin. (1) din lege, astfel încât nu s-ar putea invoca acest principiu în raport cu situații în care au fost încălcate dispozițiile legale amintite.

41. De asemenea, discriminarea există atunci când se identifică un tratament juridic diferențiat între persoane care prestează aceeași activitate, cu aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care au salarii de bază inegale, iar acest tratament este invocat de reclamanți. Așadar, ceea ce se impune a fi subliniat este faptul că, în condițiile în care sporul reprezintă un element salarial, acesta nu poate fi stabilit în mod diferențiat de ordonatorul de credite, în speță Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul aceleiași categorii profesionale, față de persoane care prestează aceeași activitate, cu aceeași vechime în muncă și în funcție. În această situație este evident că s-ar ajunge la înlăturarea de la aplicare a art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel

obligativitatea respectării art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu poate justifica încălcarea art. 25 alin. (1) din același act normativ.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

42. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești și opinii teoretice ale magistraților, din care s-a conturat existența a două orientări jurisprudențiale.

43. Astfel, într-o orientare majoritară s-a apreciat că, prin invocarea principiului nediscriminării, nu se pot recunoaște la maximum sporurile prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la drepturile recunoscute la nivel maxim prin hotărâri judecătorești definitive altor magistrați. S-au avut în vedere dispozitivul și considerentele Deciziei nr. 15 din 28 iunie 2021, care sunt aplicabile pentru identitate de rațiune, dar și Decizia nr. 13 din 13 martie 2023.

44. În acest sens s-au depus hotărâri judecătorești și opinii teoretice de către Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul București – Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Ilfov, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Iași – Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Vaslui – Secția civilă, Curtea de Apel Oradea – Secția I civilă, Tribunalul Bihor – Secția civilă, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Botoșani – Secția I civilă.

45. Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că, prin invocarea principiului nediscriminării, se pot recunoaște la nivel maxim sporurile prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la drepturile recunoscute la nivel maxim prin hotărâri judecătorești definitive altor magistrați, chiar dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ. În argumentarea acestei opinii au fost invocate norme naționale și internaționale privind interzicerea discriminării, Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că soluția egalizării indemnizației la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești, indiferent dacă au fost emise ori nu ordine de salarizare corespunzătoare. S-a argumentat că o altă interpretare ar fi contrară scopului și substanței normei, pentru că ar menține inechitățile salariale în cadrul aceleiași categorii de personal și ar face să persiste discriminarea, aspecte pe care legiuitorul a intenționat să le elimine prin edictarea art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017.

46. În acest sens au pronunțat hotărâri judecătorești și au exprimat opinii teoretice Tribunalul Giurgiu – Secția civilă, Tribunalul Teleorman – Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați – Secția pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Brăila – Secția I civilă.

47. Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare – Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în

vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

48. Prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, s-a statuat că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

49. Prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, s-a statuat că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

50. Prin Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, pronunțată de Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, s-a statuat că:

În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.

51. Prin Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, s-au statuat următoarele:

În interpretarea dispozițiilor art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

Dreptul reglementat de art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o „funcție similară” cu a acestora, astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

52. Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri asupra constituționalității dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, respingând excepțiile invocate.

53. Relativ recent, prin Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 27 octombrie 2023, instanța de contencios constituțional a făcut referire la jurisprudența sa anterioară, dezvoltată după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, reținând următoarele:

” **15.** Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză (spre exemplu, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, Decizia nr. 325 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1303 din 29 decembrie 2020, Decizia nr. 759 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 27 ianuarie 2021, sau Decizia nr. 575 din 16 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.157 din 6 decembrie 2021).

16. Curtea a reținut că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de dispozițiile legale criticate, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel, cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la

salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare.

17. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

18. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede la art. 41 alin. (2), printre drepturile salariaților la protecția socială a muncii, «instituirea unui salariu minim brut pe țară», fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează să fie plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza Wieczorek împotriva Poloniei, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei, paragraful 57. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa de fonduri ca pretext pentru a nu-și îndeplini obligațiile (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 26).

19. Curtea a subliniat că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia «Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite», și ale art. 3 alin. (4) din același act normativ, potrivit căreia «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.» Totodată, în viziunea legiuitorului, sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că «limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I-VIII». Ca atare, Curtea a constatat că stabilirea quantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

54. Prin raportul întocmit, constatând că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că principiul nediscriminării nu poate fi invocat pentru acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 la nivel maxim, dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

XI.1. Asupra admisibilității sesizării

55. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

56. Din cuprinsul acestor prevederi legale, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și în doctrină, se desprind condițiile de admisibilitate care trebuie să fie întrunite cumulativ pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și anume:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- b) cauza care face obiectul judecății să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al unei curți de apel sau al unui tribunal;
- c) sesizarea să aibă ca obiect o chestiune de drept cu caracter de noutate;
- d) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept identificate;
- e) problema de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii sau al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

57. Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că sesizarea de față îndeplinește toate condițiile de admisibilitate, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

58. Litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată în ultimă instanță, aflându-se pe rolul Curții de Apel Ploiești – Secția I civilă în stadiul procesual al apelului declarat împotriva unei sentințe pronunțate într-un conflict de muncă, apel ce urmează a fi

soluționat printr-o decizie definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4, cu aplicarea art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă; prin urmare, primele două cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

59. În examinarea condiției noutății problemei de drept se reține că dispozițiile a căror interpretare se solicită au fost introduse în dreptul pozitiv prin art. 6 lit. b) și art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și prin art. 4 și 5 din capitolul VIII al anexei nr. V a acestei legi.

60. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea acestei condiții ține de exercitarea dreptului de apreciere al completului investit cu soluționarea sesizării, astfel cum instanța supremă a hotărât în mod constant în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

61. Elementul relevant în evaluarea cerinței noutății este dezvoltarea practicii judecătorești în materie, caracterul de noutate pierzându-se pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare, chiar neunitară, din partea instanțelor, printr-un număr semnificativ de hotărâri judecătorești. Orientările jurisprudențiale diferite nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile, menit să preîntâmpine practica neunitară, ci antrenează mecanismul de unificare al recursului în interesul legii cu funcția de reglare a divergențelor deja existente.

62. Pornind de la aceste repere de interpretare, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial (de exemplu, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014 și Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017).

63. Totodată, cerința noutății poate fi reținută ca fiind îndeplinită în cazul în care s-ar impune anumite clarificări sau reevaluări ale unei norme legale mai vechi, într-un context legislativ nou, ori atunci când aplicarea frecventă a unei norme mai vechi a devenit actuală mult ulterior intrării ei în vigoare (a se vedea, spre exemplu, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 10 din 20 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 14 noiembrie 2014).

64. În ce privește prezenta sesizare, aparent, punctele de vedere exprimate de curțile de apel, precum și hotărârile judecătorești atașate acestora evidențiază existența unei orientări jurisprudențiale majoritare, în sensul că limita impusă prin art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru suma sporurilor și a altor elemente adiționale indemnizației sau a salariului de

bază la nivelul unui ordonator de credite nu poate fi depășită nici prin aplicarea principiului nediscriminării.

65. Cu toate acestea, trebuie menționat că numărul hotărârilor judecătorești nu este unul semnificativ, astfel încât să ofere o interpretare consolidată în măsură să preîntâmpine dezvoltarea curentului jurisprudențial contrar, iar argumentele care se regăsesc în motivarea unora dintre opiniile și hotărârile judecătorești transmise nu analizează aprofundat incidența principiului nediscriminării, abordând preponderent alte probleme de drept, ori examinează chestiunea fără a distinge în ceea ce privește modul în care principiul nediscriminării operează asupra diferitelor elemente care compun sistemul de salarizare, aspecte care demonstrează că în chestiunea punctuală ce formează obiectul sesizării instanței supreme nu a fost depășit stadiul unei practici judiciare incipiente și în considerarea cărora se constată că este îndeplinită cerința noutății.

66. Pășind la examinarea condiției de admisibilitate constând în existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, este de menționat, pe de o parte, că legătura de dependență reiese cu prisosință din expunerea succintă a procesului, având ca obiect recunoașterea stării de discriminare salarială în care consideră că se află reclamantii în raport cu alți angajați din cadrul aceleiași familii ocupaționale – „Justiție”, care beneficiază de sporuri în procent de 45% (nivelul maxim), și înlăturarea consecințelor stării de discriminare reclamate.

67. Pe de altă parte, sub aspect calitativ, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că sesizarea în procedura art. 519-520 din Codul de procedură civilă trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (în acest sens, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020 etc.)

68. Din această perspectivă este de menționat că atât motivarea încheierii de sesizare, cât și argumentele prezentate în cadrul opiniilor transmise de curțile de apel, astfel cum s-a arătat și în contextul analizei condiției noutății, conturează riscul unei jurisprudențe divergente pe fondul unei nelămuriri care se perpetuează la nivelul instanțelor naționale în privința modului și limitelor în care operează principiul nediscriminării, instituit prin art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, în raport cu diferitele elemente care compun sistemul de salarizare pentru personalul din justiție, dar și cu aplicarea în timp a reglementărilor succesive în materie de salarizare, astfel cum au fost interpretate în cadrul controlului de constituționalitate și în mecanismele de unificare a practicii judiciare.

69. Acest aspect a fost reținut și în Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 (nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii)¹, prin care, având de interpretat incidența principiului nediscriminării în privința unei majorări care constituie element al salariului de bază, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

¹ Ulterior pronunțării, decizia a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024.

70. În concluzie, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că perpetuarea nelămuririlor pe care le au instanțele naționale în ceea ce privește interpretarea art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 conturează o problemă de drept veritabilă, care prezintă un grad de dificultate și are potențialul de a crea divergență jurisprudențială, fiind susceptibilă de o interpretare in abstracto, care să preîntâmpine riscul dezvoltării practicii judiciare neunitare, îndeplinind funcția pentru care a fost creat mecanismul prevăzut de art. 519 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă.

71. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat, evidențele consultate relevă că această cerință legală este îndeplinită, întrucât problema de drept semnalată nu a fost soluționată printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii, nu se regăsește într-o jurisprudență consolidată a instanței supreme și, până la data pronunțării prezentei decizii, nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

XI.2. Asupra fondului sesizării

72. Cu titlu preliminar, pentru corecta definire a obiectului chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită, se impune a reaminti că sesizarea a fost formulată de instanța de trimitere într-un litigiu în care apelanții-reclamânți, care au calitatea de judecători la un tribunal, au invocat existența unei stări de discriminare în care s-ar afla față de alte persoane din sistemul justiției (magistrați sau personal auxiliar de specialitate), cărora, prin hotărâri judecătorești sau prin acte administrative emise de ordonatorii de credite în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, li s-au stabilit sporuri în procentul total de 45% rezultat din însumarea procentelor maxime prevăzute în art. 4 și 5 din capitolul VIII al anexei nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 pentru cele trei sporuri reglementate pentru personalul din justiție, după cum se va arăta în continuare.

73. Potrivit art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, sistemul de salarizare a personalului plătit din fonduri publice are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1) – referitoare la

personalul autorităților publice locale -, conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;

e) principiul stimulării personalului din sectorul bugetar, în contextul recunoașterii și recompensării performanțelor profesionale obținute, pe baza criteriilor stabilite potrivit legii și regulamentelor proprii;

f) principiul ierarhizării, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate;

g) principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar;

h) principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat, stabilite în condițiile legii;

i) principiul publicității în sensul transparenței veniturilor de natură salarială, precum și a altor drepturi în bani și/sau în natură pentru toate funcțiile din sectorul bugetar.

74. Pentru dezlegarea chestiunii de drept, care vizează interpretarea prevederilor legale referitoare la principiul nediscriminării, reglementat de art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la normele referitoare la sporurile ce pot fi acordate personalului din justiție, este necesară o expunere rezumativă a modului în care este reglementată salarizarea prin actuala lege-cadru în materie, cu sublinierea distincției dintre diferitele componente ale sistemului de salarizare în cadrul acestei familii ocupaționale, astfel cum sunt definite în art. 7 din aceeași lege.

75. Pe de o parte, conform art. 7 lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, salariul de bază reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul plătit din fonduri publice, corespunzător funcției, gradului/treptei profesionale, gradației, vechimii în specialitate, astfel cum este stabilită în anexele nr. I-IX, iar indemnizația de încadrare este definită la lit. c) din același articol ca fiind suma de bani corespunzătoare funcției, gradului, gradației și vechimii în funcție, prevăzută în anexe.

76. Pe de altă parte, potrivit art. 7 lit. e) din Legea-cadru nr. 153/2017, salariul lunar cuprinde salariul de bază ori, după caz, indemnizația lunară sau indemnizația de încadrare, compensațiile, indemnizațiile, sporurile, adaosurile, primele, premiile, precum și celelalte elemente ale sistemului de salarizare corespunzătoare fiecărei categorii de personal din sectorul bugetar.

77. După cum se poate observa din interpretarea literală, dar și sistematică a prevederilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, principiul nediscriminării salariale, astfel cum a fost conceput de legiuitor, se referă la instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, elemente care intră în definiția și modul de calcul al indemnizației de încadrare/salariului de bază, după cum principiul egalității, prevăzut la art. 6 lit. c) din aceeași lege, are semnificația asigurării de salarii de bază – iar nu salarii lunare – egale pentru muncă cu valoare egală.

78. La rândul lor, sporurile sunt definite în art. 7 lit. i) din Legea-cadru nr. 153/2017 ca fiind elemente ale salariului lunar/soldei lunare, acordate ca procent la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, în condițiile legii, pentru fiecare categorie de personal.

79. Pentru personalul din sistemul justiției, art. 4 și 5 din capitolul VIII al anexei nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 reglementează următoarele categorii comune de sporuri:

– sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare, corespunzător timpului lucrat;

– sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, de până la 25% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare;

– sporul pentru păstrarea confidențialității, de până la 5%, aplicat la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare.

80. În același timp, art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie o limită generală a sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, în sensul că: „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

81. Prin urmare, în contextul în care sporurile nu sunt reglementate într-un quantum fix, legea conferă ordonatorilor de credite o marjă de apreciere în stabilirea lor, dar dreptul de apreciere trebuie exercitat în limitele prevăzute de lege, fiind supus unei duble condiționări: la nivel individual, cele trei sporuri ar putea totaliza cel mult 45% din salariul de bază lunar sau din indemnizația lunară de încadrare, iar la nivelul bugetului gestionat de ordonatorul de credite, suma sporurilor și a celorlalte elemente adiționale salariului de bază sau indemnizației de încadrare nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază și a indemnizațiilor de încadrare.

Marja de apreciere implică și posibilitatea ajustării periodice a sporurilor, cu respectarea condițiilor de acordare a acestora, astfel încât, în funcție de circumstanțele concrete, să se asigure încadrarea în limita prevăzută în art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

82. Aceste repere de interpretare se regăsesc și în jurisprudența instanței de contencios constituțional, exemplificată prin Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023, citată anterior la paragraful 53 din prezenta decizie, și în deciziile la care s-a făcut referire în considerentele acesteia.

83. Astfel, în considerentele Deciziei nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a reținut că soluția legislativă a limitării sporurilor nu este o noutate, anterior Legii-cadru nr. 153/2017 fiind reglementată în mod similar prin art. 22 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010) și prin dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea-cadru nr. 330/2009), context în care s-a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări (paragrafele 14, 15).

84. În ceea ce privește critica vizând existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, Curtea Constituțională a reținut că aceasta nu este contrară principiului egalității în drepturi, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, dar la autorități sau instituții publice diferite.

85. Sub acest aspect, instanța de contencios constituțional a observat că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora „(1) Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite” și „(4) Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.”

86. De asemenea, în viziunea legiuitorului, sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că „limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I-VIII.” Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare

ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării (paragrafele 16, 18, 20).

87. În mod corespunzător, prin Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, s-a statuat că:

În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.

88. Spre deosebire de obiectul sesizării de față, această decizie de unificare a practicii judiciare a vizat interpretarea și aplicarea normelor legale în ceea ce privește sporurile acordate personalului auxiliar de specialitate prin clarificarea corelațiilor care se impun între textele normative ce fac parte din dispozițiile comune ale Legii-cadru nr. 153/2017 și normele speciale aplicabile personalului din sistemul justiției, cuprinse în anexa nr. V a legii, dar conține o serie de considerente care pot contribui la dezlegarea problemei de drept din prezenta cauză.

89. Astfel, în motivarea deciziei de recurs în interesul legii s-au reținut următoarele:

” **84.** Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă că legiuitorul nu s-a referit doar la ordonatorul principal de credite atunci când a instituit obligația de a limita sporurile acordate angajaților în funcție de anumite elemente de calcul indicate expres în cuprinsul art. 25 alin. (1). Astfel, trimiterea pe care art. 25 alin. (1) din lege o face la ordonatorul de credite nu distinge între categoriile de ordonatori principali, secundari sau terțiari, așa cum sunt stabilite prin art. 20 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit principiului ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, nici interpretul legii nu trebuie să distingă întrucât, în raport cu nivelul instanței sau al parchetului de pe lângă aceasta, în cadrul cărora personalul auxiliar de specialitate își desfășoară activitatea, ordonatorul de credite poate fi principal, secundar sau terțiar. Atunci când a dorit să distingă, legiuitorul a indicat în mod expres nivelul ordonatorului, astfel cum a făcut în alin. (2) al art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, când s-a referit explicit la ordonatorul principal de credite din sănătate. Ceea ce prezintă relevanță este aspectul că plafonul maxim constituit din procentul aplicat sumei salariilor de bază și celorlalte tipuri de venituri enumerate în cuprinsul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este valabil pentru fiecare dintre acești ordonatori pentru drepturile salariale pe care le achită. Eventualele diferențe între sporurile ce se cuvin salariaților din aceeași categorie profesională, stabilite și acordate de ordonatori de credite diferiți, pot proveni din aplicarea legii la situații de fapt care nu sunt identice, respectiv fondul salariilor de bază la care se raportează procentul de

30% să nu fie același. De aceea, este contrară prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 raportarea la sporurile mai mari acordate salariaților care fac parte din aceeași categorie de personal, dar care sunt angajați în cadrul altui ordonator de credite.

85. Responsabilitatea stabilirii și acordării drepturilor salariale în care sunt incluse și sporurile revine ordonatorului de credite din cadrul fiecărei instituții sau autorități publice. Relevante în acest sens sunt prevederile art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, care dispun că: «Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.»

90. În ceea ce privește principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, stabilit prin lege sau prin hotărâri judecătorești, astfel cum a fost interpretat – sub imperiul legislației anterioare Legii-cadru nr. 153/2017 – prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a reținut că acesta nu poate fi preluat mutatis mutandis în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește „prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală”.

91. În motivarea Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016, instanța de contencios constituțional a reținut, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, cu modificările ulterioare), că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.” (paragraful 32).

92. Așadar, ceea ce a decis Curtea Constituțională este egalizarea la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, corespunzător fiecărei/fiecărui funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, iar nu egalizarea elementelor de salarizare suplimentare salariului de bază sau indemnizației de încadrare, cum sunt sporurile, compensațiile, adaosurile, primele, premiile și celelalte drepturi ce intră în prezent în obiectul de reglementare al art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

93. Prin urmare, atât Curtea Constituțională, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, în mecanismele de control al constituționalității legii și, respectiv, de asigurare a interpretării și

aplicării unitare a legii, corespunzător misiunilor trasate pentru fiecare dintre acestea prin Constituția României, au stabilit că existența unor diferențe în privința cuantumului sporurilor acordate aceleiași categorii de personal care își desfășoară activitatea în instituții diferite nu constituie o încălcare a principiului nediscriminării.

94. Cu atât mai puțin s-ar putea invoca discriminarea în raport cu nivelul sporurilor acordate altor categorii de personal decât reclamanții (în speță, personal auxiliar de specialitate), stabilirea diferențiată a procentelor în care se acordă sporurile diferitelor categorii de personal din sistemul justiției, cu respectarea dublei condiționări impuse prin dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a aceleiași legi, ținând de marja de apreciere a ordonatorilor de credite.

95. Abordarea trebuie să fie aceeași și dacă reperul de comparație l-ar constitui nivelul sporurilor recunoscute prin hotărâri judecătorești unor persoane care își desfășoară activitatea în cadrul aceluiași instanțe sau parchete, invocarea prevederilor art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 nefiind suficientă pentru a impune ordonatorului de credite egalizarea la nivel maxim a cuantumului procentual al sporurilor individuale, cu încălcarea limitei generale prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

96. Aceasta, pentru că, așa cum s-a mai menționat în cuprinsul prezentei decizii, responsabilitatea stabilirii și acordării drepturilor salariale revine ordonatorilor de credite, care, în temeiul art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, să asigure promovarea personalului în funcții, grade și trepte profesionale și avansarea în gradații, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

97. În această situație, își menține valabilitatea soluția de principiu pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015, în care s-a statuat, în aplicarea art. 2, raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, că punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.

98. În considerentele deciziei evocate s-a reținut că „nimeni nu poate invoca principiul nediscriminării pentru a obține un anumit tratament, cu încălcarea legii. Dimpotrivă, în fiecare litigiu, reclamantul va trebui să probeze legalitatea și temeinicia cererii sale, ce nu se poate baza pe invocarea discriminării sau a egalității de tratament în raport cu soluția pronunțată de o altă instanță, ci pe argumente de interpretare și aplicare corectă a legii, chiar și în situația în care invocă o astfel de hotărâre. Pe cale de consecință, interpretarea și aplicarea corectă a legii reprezintă un scop legitim, în raport cu care nu se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii

în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale”.

99. Având în vedere toate considerentele de mai sus, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.834/120/2022, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, principiul nediscriminării nu poate fi invocat pentru acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 la nivel maxim, dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 ianuarie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu